

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Maria Szulc (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi powódki
o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem
Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 20 listopada 2012 r.,
w sprawie z powództwa T. S.
przeciwko R. C. i in., o ustalenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 lutego 2014 r.,
zażalenia powódki
na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 5 lipca 2013 r.,

1) oddala zażalenie;

**2) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego
pełnomocnikowi skarżącej r. pr. I. P. kwotę 3 600,- (trzy tysiące
sześćset) złotych podwyższoną o stawkę podatku
VAT tytułem wynagrodzenia za udzielenie pomocy prawnej z
urzędu w postępowaniu zażaleniowym.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. skargę T. S. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem tego Sądu z powództwa skarżącej o ustalenie. Wskazując na treść art. 401 pkt 2 k.p.c. oraz przytaczając stanowisko judykatury stwierdził, że skarga nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia nieważności postępowania z powodu pozbawienia strony możliwości działania, nie może jej bowiem uzasadniać zarzut nienależytego wykonywania obowiązków procesowych przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu. Naruszenie prawa prowadzące do pozbawienia strony możliwości działania musi być wynikiem wadliwego działania sądu lub przeciwnika procesowego, natomiast nie obejmuje ono nieudolnego lub wadliwego działania strony i zrównanego z nim działania pełnomocnika z urzędu (art. 95 § 2 k.p.c.), które nie podlega kontroli sądu w toku procesu. Uznał również, że nie ma podstaw do przyjęcia, że w toku postępowania powódka wypowiedziała pełnomocnictwo pełnomocnikowi z urzędu lub wносиła o jego zmianę.

W zażaleniu na powyższe postanowienie powódka, zarzucając naruszenie art. 410 § 1 k.p.c. i art. 401 k.p.c. wniosła o jego uchylenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżąca podniosła, że przedmiotem badania w świetle przesłanek określonych w art. 410 k.p.c. nie jest to, czy wskazana podstawa wznowienia faktycznie istnieje i czy jest merytorycznie uzasadniona, lecz jedynie to, czy skarżący wskazał podstawę odpowiadającą jednej z ustawowych przesłanek wznowienia postępowania.

Zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c. sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisane go terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. Jak przyjęto w orzecznictwie Sądu Najwyższego, skarga o wznowienie postępowania nie opiera się na ustawowej podstawie w rozumieniu tego przepisu zarówno wtedy, gdy przytoczona w niej podstawa nie odpowiada wzorcowi którejkolwiek z podstaw wznowienia (art. 401, art. 401¹, art. 403 k.p.c.) jak i wówczas, gdy podstawa ta odpowiada wprawdzie temu wzorcowi, lecz w rzeczywistości nie wystąpiła (por. postanowienie z dnia 25 maja 2012 r., I CZ 35/12, niepubl.). Ten dominujący pogląd przyjmuje, że badanie oparcia skargi na ustawowej podstawie nie ogranicza się do

kontroli, czy wskazane w skardze okoliczności odpowiadają ustawowym podstawom wznowienia, ale obejmuje również ustalenie, czy podstawa rzeczywiście istnieje. Odmienne stanowisko przyjmuje natomiast, że na tym etapie postępowania ocena podstaw skargi ogranicza się do ustalenia, czy skarżący wskazuje podstawę wznowienia odpowiadającą jednej z podanych w kodeksie postępowania cywilnego, a zatem badanie następuje jedynie od strony formalnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2011 r., V CZ 50/11, niepubl.). Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela stanowisko pierwsze i wyraża pogląd, że w sytuacji takiej, jak w niniejszej sprawie, gdy strona skarżąca wyraźnie oznacza podstawę wznowienia i okoliczności ją uzasadniające, a w sposób niewątpliwy nie odpowiadają one przesłankom określonym w art. 401 pkt 2 k.p.c., wtedy skarga nie jest oparta na ustawowej podstawie wznowienia, co uzasadnia jej odrzucenie na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny w szczegółowych motywach orzeczenia zadośćuczynił wymogowi ustalenia, że podstawa wznowienia wskazana przez skarżącą aczkolwiek formalnie odpowiadająca wzorcowi określonemu w art. 401 pkt 2 k.p.c., w rzeczywistości nie wystąpiła i nie istnieje, co czyni niezasadnym zarzut naruszenia art. 401 i 410 § 2 k.p.c.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., o kosztach należnych pełnomocnikowi z urzędu rozstrzygając zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 19 ust. 1, § 2 ust. 3, § 6 pkt 7, § 12 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490).